

Tevekkül Allâh adır

Gönderen Kadir Hatipoglu - Ağustos 26 2015 09:08:11

Tevekkül Allâh’adır Ebû Hüreyre -radiyallâhu anh-, Rasûlullah -sallâllâhu aleyhi ve sellem- Efendimiz’in şu kıssayı naklettiğini haber vermektedir: رَجُلً مِنْ بَنِي إسْرَائيل سَألَ بَعْضَ بَنِي إسْرَائيلَ أنْ يُسْلِفَهُ ألْفَ دِينَارٍ “İsrâiloğullarıʼndan bir kimse, arkadaşından bin dinar borç talep etti. O ise: فقَالَ: اِئْتِنِي بِالشُّهَدَاءِ أُشْهِدُهُمْ «‒Bana şâhitlerini getir, onların huzurunda vereyim de şâhit olsunlar!» dedi. Borç isteyen kimse: كَفَى بِاللّهِ شَهِيداً «‒(Fânîlerden şahidim yok.) Şâhit olarak Allah yeter!» dedi. Diğer: قَالَ: فأتِنِي بِالْكَفِيلِ «‒Öyleyse buna kefil getir.» dedi. Borç isteyen: قَالَ: كَفَى بِاللّهِ كَفِيً «‒Kefil olarak Allah yeter!» dedi. Diğer: قَالَ: صَدَقْتَ. فَدَفَعَهَا إلَيْهِ الى أجَلٍ مُسَمّى، «‒Doğru söyledin.» dedi ve belli bir vâdeye kadar parayı ona verdi. Adam deniz yolculuğu çıktı ve ihtiyacını gördü. Sonra borcunu, vâdesi içinde ödemek maksadıyla geri dönmeözere bir gemi aradı, fakat bulamadı. Bunun üzerine bir odun parçası alıp içini oydu. Borçlu olduğu kimseye hitâben yazdığı mektupla birlikte bin dinarı o oyuga yerleştirdi. Sonra oyugun ağızını kapatıp düzledi ve denize getirip (gönlündeö engin îmânı ve Cenâb-ı Hakk’a olan tevekkül, teslîmiyet ve îtimâdını serdedercesine): اللّهُمَّ إنَّكَ

تَعْلَمُ
أنِّي
تَسَلَّفْتُ
مِنْ فُلاَنٍ
ألْفَ
دِينَارٍ
فَسَألَنِي
شَهِيداً «‒Ey
Allâhím! Biliyorsun ki, ben falandan bin dinar borç almıştim. Benden kefil isteyince,
“Kefil olarak Allah yeter!” demiştim. O da kefil olarak Sen’den râzı
olmuştu. Yine benden şâhit istediğiinde, “Şâhit olarak Allah yeter!”
demiştim. O da şâhit olarak Sen’den râzı olmuştu. Ben ise şimdî malını ona
göndermek üzere bir gemi bulmak için gayret ettim, fakat bulamadım. Şimdî
onu Sana emânet ediyorum!» dedi ve odun parçasını denize attı. Odun (deniz
üzerinde yüzerek gözden) kayboldu. Sonra oradan ayrılip memleketine gidecek
bir gemi aramaya devam etti. Diğer taraftan borç veren kimse de parasını getirecek bir
gemi gelir ümidiyle (sahilde ufuklara) bakmaya başladı. Bu arada, içinde parası
bulunan odun parçasını buldu. Onu âilesine odun yapmak üzere aldı. Odunu
testere ile bölünce, içinde para ve mektup olduğunu gördü. Bir
müddeet sonra borç alan kimse geldi. Bin dinar getirdi ve: «‒Malını
getirmek için durmadan gemi aradım, ancak bundan önce gelen bir gemi
bulamadım.» dedi. Alacaklı: «‒Sen bana bir şeyler göndermiş
miydim?» diye sordu. Borçlu: «‒Ben sana, bindiğim gemiden
önce bir gemi bulamadığımı söyüyorum.» dedi. Alacaklı:
فإنَّ اللّهَ
تَعالى قَدْ
أدّى عَنْكَ
الّذِي
بَعَثْتَ في
الْخَشَبَةِ
48; فانْصَرِفْ
بِا‘لْفِ
دِينَارٍ
رَاشِداً «‒Allah
Teâlâ Hazretleri, odun parçası içerisinde gönderdiğin parayı bize
ulaştırdı ve senin yerine borcunu ödedi. Şimdî bu getirdiğin bin dinarı geri al ve
selâmetle git!» dedi.” [\[1\]](#) İşte temiz ve sağlam itikada sahip bir
gönlün, Allah’a olan tevekkül, teslimiyet ve îtimâdı
neticesinde, Cenâb-ı Hakk’ın kuluna yardım edeceğini ve onu aslâ yüz
üstü bırakmayacağını gösteren ibretli bir hâdise… Unutmamak
Iâzimdir ki, Kurʼân ve Sünnet istikametinde yaşayıp Allah’a
tevekkül ve teslimiyet göstermek; kalbin huzur, saadet ve selâmetinin en
büyük vesilesidir. Cenâb-ı Hak da, kulunun kendisinden başkasına dayanıp
güvenmesinden asla hoşlanmaz. Nitekim âyet-i kerîmelerde şöyle
buyrulmaktadır: وَعَلَى
اللهِ
فَلْيَتَوَك
17;َلِ

الْمُؤْمِنُونَ “…Mü’minler ancak Allâh’a tevekkül etsinler!” [2] وَمَنْيَتَوَكَّلْعَلَى اللهِفَهُوَحَسْبُهُ “…Allâh’a tevekkül edene, Allah kâfîdir!..” [3] Muhterem Kardeşlerim Şimdi bir düşünelim; Acaba bizler, karşılaşduğumuz herhangi bir hususta fânîlere ne kadar sığınıyor, güveniyor ve onlardan yardım istiyoruz? Onların yegâne yaratıcısı ve sahibi olan, fâil-i mutlak Cenâb-ı Hakk’a ne öçüde sığınıyor, güveniyor ve ilticâ ediyoruz? Aklimiza evvelâ, fânî sığınak, dayanak ve barınaklar mı geliyor, yoksa Bâkî olan Rabbimiz mi? İşte bu husus, îmânımızın seviyesini de ortaya koyan bir miyar hükmündedir. Îman ve irfan pencerelerinden bakıldığında hiç şüphesiz, her hususta güvenilecek yegâne mercî; ölümsüz, ebedî ve Kâdir-i Mutlak olan Cenâb-ı Hakʼtır. Aksi takdirde Hakkʼa tevekkül, teslimiyet ve itimadın bir manası kalmaz. Cenâb-ı Hak bu hakîkatı şöyle ifâde buyurur:

وَتَوَكَّلْعَلَىالْحَىِّالَّذِى لاَيمُوتُوَسَبِّحْبِحَمْدِهِوَكَفَى بِهُنُوبِبِذُنُوبِعِبَادِهِخَبِيرًا “Asla ölmeyecek, hakikî hayat sahibi ve daima diri olan Allah’a tevekkül et ve O’nu hamd ile tesbîh et!..” [4] Zira bir şeyi dilediğinde sâdece ona “ كُنْ / OL!” demesi yeterli olan Allah, bir şeye kefî olursa imkânsız gibi görünen şeyler dahî kolayca hâsıl olur. Bu sebeple kula düşen, O’na tevekkül ve teslîmiyyette ihlâs ve samimiyet gösterebilmesidir. Değerli, Kardeşlerim Ebû Saîd -radiyallâhu anh-, mâruz kaldığı açlık yüzünden karnına taş bağlayan sahâbîlerdendi. Vâlidesi ona: “–Kalk, Rasûl-i Ekrem’e git, O’ndan bir şeyler iste. Falan adam Rasûl-i Ekrem’e gitmiş, O da onun imdadına yetişmiş. Filân da gitmiş, o da nimete nail olmuş. Haydi, sen de git, belki bir hayırla dönersin.” dedi. Ebû Saîd -radiyallâhu anh- ise vâlidesine cevâben: “–Hele dur bakalım, bir şeyler arayalım, bulamazsak öyle gidelim.” dedi. Fakat bütün aramaları ve gayretleri boş çıktı. Bunun üzerine çâresiz, Fahr-i Kâinât -sallâllâhu aleyhi ve sellem- Efendimiz’e gitmeye karar verdi. Allah Rasûlü’nün huzûruna girdiğinde, onu hutbe îrâd ederken buldu ve hutbeyi dinlemeye koyuldu. Allah Rasûlü hutbesinde şunları söylüyordu: “İstiğnâgösteren ve iffetini muhafaza eden insanları, Cenâb-ı Hak bütün

ˆlemden müstağnî kılar.” Ebû Saîd -radıyalâhu anh-, bu sözü işittikten sonra, Rasûlullah -sallâllâhu aleyhi ve sellem-’den bir şey isteyemedi ve eli boş bir vaziyette evine döndü. Kendisi bundan sonraki hâlini şu şekilde anlatıyor: “Rasûl-i Ekrem’den bir şey isteyemeden evime döndüğüm hâlde, Cenâb-ı Hak bize rızkımızı gönderdi. İşimiz o kadar yoluna girdi ki, Ensâr içinde bizden daha zengin bir kimse yoktu.”[\[5\]](#) Velhâsıl tevekkülün aslı, kulun karşılaşışı -hayır ve şer-bütün hâdiselerin Allah’tan olduğunu, O’ndan başkasının yaratma gücü olmadığını bilmesi ve muhtaç olduğu her hususta üzerine düşeni yapıp neticesini Allâh’a havâle etmesidir. Tevekkülün bu kadarı farzdır ve îmânın bir gereğidir. Zira Allah Teâlâ::
=وَعَلَى
=اللهِ
=فَتَوَكَّلُوا=اِنْ
=كُنْتُمْ
=مُؤْمِنِينَ“…Eğer mü’minler iseniz ancak Allâh’a tevekkül edin.”[\[6\]](#) buyurmaktadır. Fakat bu Allâh’a güvenme ve dayanma keyfiyeti -bir takım cahillerin anladıkları gibi- her teşebbüsten elini çekmek, tedbirlere ve sebeplere aldırmamak sûretiyle değil, bilâkis onlara müracaattan sonra Allâh’ın kudret tecellisine dayanmakla olur. Nitekim çalışip gayret etmeden işi tembelliğe vardıran, sonra da; “Biz tevekkül ehliyiz.” diyen kimseleri Hazret-i Ömer -radıyalâhu anh-; “Siz Allâh’a değil, başkalarının malına güvenen yiycilersiniz. Hakîkî mütevekkil; toprağa tohumu attıktan sonra Allâh’a güvenen insandır.” diye azarlamıştır. Son olarak şunu da ifâde etmek lâzımdır ki, fâll-i mutlakʼın Allah olduğunu bilmek kaydıyla mecbur kalındığında fânîlerden yardım istemekte bir beis yoktur. Yine şifânın Allahʼtan olduğunu bilmek şartıyla doktora gitmenin, Allâhʼın lûtfettiği şifânın vesîlelerine sarılmak mahiyetinde olduğu ve tevekküle mânî olmadığı unutulmamalıdır. Çünkü Allah Teâlâ, ilâhî irâdesiyle hükmüne ve kudretine bağlı olarak cihan idaresi için bir takım sebepler yaratmış ve bunları kanunlaştırmıştır. Meselâ; çalışmayı kazanmaya, gıdayı hayata, tedâviyi sıhhate, evlenmeyi neslin devamına, ateşi yakmaya, yağmuru nebatlara sebep kilmiştir. Cenâb-ı Hak bizleri,
=فَفِرُّوآ
=اِلَى اللهِ
“Öyleyse: “Boş, anlamsız, sahte ve kötü olan her şeyden kaçip, Allah’a sığının!...”[\[7\]](#) emri muktezasınca her işimizde daima ve sadece kendisine tevekkül ve teslimiyet gösteren kulları zümresine lûtf u keremiyle ilhâk eylesin… Âmîn…
Not: Osman Nuri TOPBAŞ Hoca Efendinin 2014 Yılı Kasım 117 Sayılı Şebnem Dergisindeki Yazısından Hazırlanmıştır. [\[1\]](#) Buhârî, Kefâlet, 1, Büyû 10- İbrahim Canan, Kutub-ı Sitte Tercüme ve Şerhi, Akçağ Yayınları: 14/257-258. [\[2\]](#) İbrahim, 11 [\[3\]](#) et-Talâk, 3 [\[4\]](#) el-Furkân, 58 [\[5\]](#) Ahmed, III, 449 [\[6\]](#) el-Mâide, 23 [\[7\]](#) ez-Zâriyât, 50.

[islam ve Hayat,Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)